

c. Als dotze mesos (1 any/52 setmanes/365 dies/365,25 dies): 544 euros.
Total: 1.088 euros.

En este cas:

$$\begin{aligned} 1.000 &= 272 (1 + i_k)^{-91,25/365} + 272 (1 + i_k)^{-182,5/365} + \\ &+ 544 (1 + i_k)^{-365/365} = 272 (1 + i_k)^{-91,3125/365,25} + \\ &+ 272 (1 + i_k)^{-182,625/365,25} = \\ &= 544 (1 + i_k)^{-365,25/365,25} = 272 (1 + i_k)^{-3/12} + \\ &+ 272 (1 + i_k)^{-12/12} + 544 (1 + i_k)^{-26/62} = \\ &= 272 (1 + i_k) + 272 (1 + i_k) + 544 (1 + i_k)^{-52/52} = \\ &= 272 (1 + i_k)^{0,25} + 272 (1 + i_k)^{0,5} + 544 (1 + i_k)^{-1}. \end{aligned}$$

TAE = 0,13185.

Esta xifra s'arredondirà a 13,2 per 100 (o a 13,19 per 100 si es preferix una precisió de dos xifres decimals).»

Article dotze. *Transposició a l'ordenament jurídic espanyol de la Directiva 98/27/CE quant a l'acció col·lectiva de cessació en matèria de crèdit al consum.*

S'addiciona un nou article 20 a la Llei 7/1995, de 23 de març, de Crèdit al Consum, del tenor següent:

«Article 20. *Acció de cessació.*

1. Podrà exercitar-se l'acció de cessació contra les conductes contràries a la present Llei que lesionen els interessos tant col·lectius com difusos dels consumidors i usuaris.

2. L'acció de cessació es dirigirà a obtenir una sentència que condemne el demandat a cessar en la conducta contrària a la present Llei i a prohibir la seua reiteració futura. Així mateix, l'acció podrà exercir-se per a prohibir la realització d'una conducta quan esta haja finalitzat al temps d'exercitar l'acció, si hi ha indicis suficients que facen témer la seua reiteració de manera immediata.

3. Estaran legitimats per a exercitar l'acció de cessació:

a) L'Institut Nacional del Consum i els òrgans o entitats corresponents de les Comunitats Autònomes i de les Corporacions locals competents en matèria de defensa dels consumidors.

b) Les associacions de consumidors i usuaris que reunisquen els requisits establits en la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, o, si és el cas, en la legislació autonòmica en matèria de defensa dels consumidors.

c) El Ministeri Fiscal.

d) Les entitats d'altres Estats membres de la Comunitat Europea constituïdes per a la protecció dels interessos col·lectius i dels interessos difusos dels consumidors, que estiguen habilitades per mitjà de la seua inclusió en la llista publicada amb este fi en el "Diari Oficial de les Comunitats Europees".

Els Jutges i Tribunals acceptaran esta llista com a prova de la capacitat de l'entitat habilitada per a ser part, sense perjuí d'examinar si la finalitat d'esta i els interessos afectats legitimen l'exercici de l'acció.

Totes les entitats citades en este article podran personar-se en els processos promoguts per qualsevol altra d'estes, si ho estimen oportú per a la defensa dels interessos que representen.»

Disposició transitòria única. *Tramitació dels processos iniciats amb anterioritat a l'entrada en vigor de la present Llei.*

Els processos iniciats per l'exercici de les accions de cessació arrellegades en la Llei 34/1988, d'11 de novembre, General de Publicitat, i en la Llei 7/1998, de 13 d'abril, de Condicions Generals de la Contractació, que hagen començat abans de l'entrada en vigor de la present Llei es continuaran substanciant pels tràmits del juí ordinari.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queden derogades totes les normes del mateix rang o d'un rang inferior en allò que contradiguen o s'oposen a la present Llei.

Disposició final única. *Fonament constitucional.*

La present Llei es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat de conformitat amb l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució.

Per tant,
Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 28 d'octubre del 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

22187 *LLEI 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del contracte d'aparcament de vehicles.* («BOE» 274, de 15-11-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que veguen i entenguen esta Llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La realitat social imposa la consideració legal de la relació jurídica establida entorn de la figura de l'aparcament dels vehicles de motor, atesa la massificació del fenomen, així com els problemes que es deriven de la falta d'un desplegament legislatiu específic.

La jurisprudència ve reclamant, en este sentit, la conveniència de la dita regulació específica, per a evitar els problemes que es deriven a l'incardinar la regulació de l'aparcament en diverses figures contractuals del nostre ordenament civil. La dificultat que això comporta genera un ampli marge d'inseguretat al no delimitar específicament les respectives responsabilitats d'empresaris i usuaris, especialment davant de l'important nombre de supòsits que la massificació abans invocada comporta en les conseqüències jurídiques de l'aparcament.

Per això, la present Llei delimita, en primer terme, quins són els aparcaments objecte d'esta, distingint-los d'aquells que, per la seua menor transcendència, poden ser tractats a l'empara de l'ordenació d'altres figures con-

tractuals. És l'aparcament públic el que que origina el major grau de conflictivitat i a este supòsit específic pre-tén donar resposta esta Llei.

Especialment s'aborda la regulació imprecisa de la responsabilitat del titular de l'aparcament amb vista a la restitució del vehicle i dels seus accessoris o altres efectes, en termes que vénen a arregar i resoldre els criteris i dubtes plantejats per la jurisprudència. D'altra banda, al regular-se les obligacions dels empresaris i usuaris, es delimiten «a sensu contrario», els drets que per a cada un d'estos collectius s'originen de la relació jurídica que l'aparcament comporta. I es fa tot això en termes tals que s'acomoda a les característiques atípiques que precisament la doctrina ha distingit en els aparcaments.

CAPÍTOL I

Àmbit de la Llei

Article 1. Àmbit d'aplicació.

La present Llei estableix el règim jurídic aplicable als aparcaments en què una persona cedix, com a activitat mercantil, un espai en un local o recinte del qual és titular, per a l'estacionament de vehicles de motor, amb els deures de vigilància i custòdia durant el temps d'ocupació, a canvi d'un preu determinat en funció del temps d'estacionament.

Article 2. Aparcaments exclosos.

Queden exclosos de l'àmbit d'aplicació d'esta Llei:

- a) Els estacionaments en les denominades zones d'estacionament regulat o en la via pública, tant si exigeixen el pagament de taxes com si estes no es meritaren.
- b) Els estacionaments que es realitzen en locals o recintes dependents o accessoris d'altres instal·lacions, o que siguen gratuïts, i
- c) Qualsevol altres que no reunisquen els requisits assenyalats en l'article 1.

CAPÍTOL II

Dels drets i obligacions de les parts

Article 3. Obligacions del titular de l'aparcament.

1. En els aparcaments objecte de la present Llei, el seu titular haurà de:

- a) Facilitar a l'usuari a qui es permeta l'accés un espai per a l'aparcament del vehicle.
- b) Entregar a l'usuari un justificant o resguard de l'aparcament, amb expressió del dia i hora de l'entrada quan això siga determinant per a la fixació del preu. En el justificant es farà constar, en tot cas, la identificació del vehicle i si l'usuari fa entrega o no al responsable de l'aparcament de les claus del vehicle.
- c) Restituir al portador del justificant, en l'estat en què li va ser entregat, el vehicle i els components i accessoris que es troben incorporats funcionalment—de manera fixa i inseparable— a aquell i siguen habituals i ordinaris, per la seua naturalesa o valor, en el tipus de vehicle de què es tracte.

En tot cas, els accessoris no fixos i extraïbles, com radiocassets i telèfons mòbils, hauran de ser retirats pels usuaris, no afectant, si no n'hi ha, al titular de l'aparcament la responsabilitat sobre restitució.

d) Indicar de manera fàcilment perceptible els preus, horaris i les normes d'ús i funcionament de l'aparcament, que podrà establir lliurement.

e) Disposar de formularis de reclamacions.

2. Els titulars dels aparcaments que compten amb un servici especial per a això, podran acceptar i responsabilitzar-se també de la restitució d'altres accessoris distints dels assenyalats en el primer paràgraf de l'apartat 1.c) d'este article, així com dels efectes, objectes o efectes introduïts per l'usuari en el seu vehicle, quan:

a) Hagen sigut expressament declarats per l'usuari a l'entrada de l'aparcament i el responsable d'este accepte la seua custòdia.

b) L'usuari observe les prevencions i mesures de seguretat que se li indiquen, inclosa la de l'aparcament del vehicle o el depòsit dels efectes, en la zona o lloc que estiguera habilitat a este efecte per a la seua vigilància.

En este tipus d'aparcaments haurà d'haver-hi en l'exterior una informació suficient que permeta identificar la prestació del servici especial.

3. En els casos prevists en l'apartat anterior, el titular de l'aparcament podrà establir preus distints o complementaris per a la guarda i vigilància dels efectes la custòdia del qual accepte.

Article 4. Deures de l'usuari.

En els aparcaments objecte d'esta Llei, l'usuari haurà de:

- a) Abonar el preu fixat per a l'aparcament, abans de la retirada del vehicle.
- b) Exhibir el justificant o resguard de l'aparcament o acreditar en cas de pèrdua el seu dret sobre el vehicle per a procedir a retirar-lo.
- c) Declarar, en els casos prevists en l'apartat 2 de l'article 3, els accessoris especials i efectes introduïts en el vehicle; estacionar i depositar-los, si és el cas, en els llocs i amb les mesures indicades a este efecte, i observar les altres prevencions establides per a estos casos pel titular de l'aparcament.
- d) Seguir les normes i instruccions del responsable de l'aparcament respecte a l'ús i seguretat d'este, els seus empleats i usuaris.

Article 5. Responsabilitats.

1. El titular de l'aparcament respondrà, tant davant de l'usuari com davant del propietari del vehicle, pels danys i perjudis que respectivament els ocasione l'incompliment, total o parcial, de les obligacions previstes en la Llei.

Correlativament, l'usuari serà responsable davant de l'empresari i els altres usuaris, dels danys i perjudis que els cause per incompliment dels seus deures o imperícia en la conducció del vehicle dins del recinte.

2. El propietari del vehicle que no fóra el seu usuari respondrà solidàriament dels danys i perjudis causats per aquell, excepte quan l'aparcament s'haguera fet amb l'entrega de les claus del vehicle al responsable de l'aparcament.

3. El titular de l'aparcament tindrà, davant de qualsevol persones, dret de retenció sobre el vehicle en garantia del pagament del preu de l'aparcament.

4. En relació amb la reclamació d'indemnitzacions per danys i perjudis contra el titular de l'aparcament, l'usuari pot sol·licitar la mediació i l'arbitratge de les Juntes Arbitrals de Consum, d'acord amb el que disposa la Llei 36/1988, de 5 de desembre, d'Arbitratge.

Article 6. Retirada del vehicle.

El titular de l'aparcament podrà utilitzar el procediment previst en l'article 71 del text articulat de la Llei sobre Trànsit, Circulació de Vehicles a Motor i Seguretat Vial quan romanga un vehicle estacionat de forma continuada en el mateix lloc de l'aparcament per un període de temps superior a sis mesos de manera que se'n presumisca racionalment l'abandó, bé pel seu propi estat, pels desperfectes que tinga i que en facen impossible el desplaçament per mitjans propis, per no tindre plaques de matriculació o, en general, per aquells signes externs que facen presumir la falta d'interés del propietari en la seua utilització.

Correspondrà al titular de l'aparcament la prova de l'abandó del vehicle i del transcurs del període de sis mesos.

Article 7. Règim supletori.

Respectant, en tot cas, el que estableix la present Llei, els aparcaments es regixen, si no n'hi ha, per la voluntat de les parts i supletòriament pel que disposen les disposicions generals de les obligacions i contractes i pels usos i costums del lloc.

Disposició addicional única.

Les Administracions públiques, en l'esfera de les seues respectives competències, vigilaran especialment que les disposicions legals i reglamentàries en matèria de promoció de l'accessibilitat i eliminació de barreres s'apliquen a estos espais.

Les Administracions públiques, en col·laboració amb el Consell Estatal de Persones amb Discapacitat, promouran la incorporació de mecanismes d'avís homologats que emeten senyals òptics i sonors, perceptibles des de la via pública, en els accessos als aparcaments i garatges el volum de tràfic rodat o perillositat objectiva dels quals així ho aconselle, en atenció a les persones amb dificultats auditives i/o visuals.

Disposició derogatòria única.

Queden derogades totes les disposicions, del mateix rang o d'un rang inferior, que s'oposen al que estableix la present Llei.

Disposició final primera.

Als efectes d'esta Llei es considera relació contractual la que s'establisca entre el titular de l'aparcament i el del vehicle, quan este haja sigut depositat en compliment d'un mandat judicial o administratiu, reservant-se acció directa del titular de l'aparcament davant de la persona titular del vehicle.

Disposició final segona.

La present Llei entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,
Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 14 de novembre del 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

22188 LLEI 41/2002, de 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica. («BOE» 274, de 15-11-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta Llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La importància que tenen els drets dels pacients com a eix bàsic de les relacions clínic-assistencials es posa de manifest al constatar l'interés que han demostrat per estos quasi totes les organitzacions internacionals amb competència en la matèria. Ja des de la fi de la Segona Guerra Mundial, organitzacions com Nacions Unides, UNESCO o l'Organització Mundial de la Salut, o, més recentment, la Unió Europea o el Consell d'Europa, entre moltes altres, han impulsat declaracions o, en algun cas, han promulgat normes jurídiques sobre aspectes genèrics o específics relacionats amb esta qüestió. En este sentit, és necessari mencionar la transcendència de la Declaració universal de drets humans, de l'any 1948, que ha sigut el punt de referència obligat per a tots els texts constitucionals promulgats posteriorment o, en l'àmbit més estrictament sanitari, la Declaració sobre la promoció dels drets dels pacients a Europa, promoguda l'any 1994 per l'Oficina Regional per a Europa de l'Organització Mundial de la Salut, a banda de nombroses declaracions internacionals de major o menor abast i influència que s'han referit a les dites qüestions.

Ultimament, cal subratllar la rellevància especial del Conveni del Consell d'Europa per a la protecció dels drets humans i la dignitat del ser humà respecte de les aplicacions de la biologia i la medicina (Conveni sobre els drets de l'home i la biomedicina), subscrit el dia 4 d'abril de 1997, el qual ha entrat en vigor en el Regne d'Espanya l'1 de gener del 2000. Este Conveni és una iniciativa capital: en efecte, a diferència de les distintes declaracions internacionals que l'han precedit, és el primer instrument internacional amb caràcter jurídic vinculant per als països que el subscriuen. La seua especial vàlua residix en el fet que estableix un marc comú per a la protecció dels drets humans i la dignitat humana en l'aplicació de la biologia i la medicina. El Conveni tracta explícitament, amb deteniment i extensió, sobre la necessitat de reconèixer els drets dels pacients, entre els quals ressalten el dret a la informació, el consentiment informat i la intimitat de la informació relativa a la salut de les persones, perseguint l'abast d'una harmonització de les legislacions dels diversos països en estes matèries; en este sentit, és absolutament convenient tindre en compte el Conveni en el moment d'abordar el repte de regular qüestions tan importants.

Cal dir, no obstant, que la regulació del dret a la protecció de la salut, arreplegat per l'article 43 de la Constitució de 1978, des del punt de vista de les qüestions més estretament vinculades a la condició de subjectes de drets de les persones usuàries dels servicis sanitaris, és a dir, la plasmació dels drets relatius a la informació clínica i l'autonomia individual dels pacients quant a la seua salut, ha sigut objecte d'una regulació bàsica en l'àmbit de l'Estat, a través de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, General de Sanitat.

D'altra banda, esta Llei, a pesar que fixa bàsicament la seua atenció en l'establiment i ordenació del sistema